

«Η πίστις σου σέσωκέ σε» (Ραφαήλ Χ. Μισιαούλης, θεολόγος)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Η Ευαγγελική περικοπή, η οποία ανεγνώσθη σήμερα στους Ιερούς μας Ναούς, αναφέρεται στην θεραπεία ενός τυφλού από τον Κύριο μας Ιησού, στην Ιεριχώ.

Διερχόμενος ο Κύριος από τις πόλεις της Ιουδαίας, επισκέφθηκε και την Ιεριχώ[1]. Καθώς πλησίαζε σε αυτή την πόλη, όπως και στις άλλες πόλεις, τον ακολουθούσε πλήθος του λαού. Ακολουθούσε ο λαός για να ακούσει τις δαδασκαλίες του Κυρίου και να γίνει μάρτυρας των απείρων θαυμάτων που επιτελούσε.

Κάποιος τυφλός που καθόταν στο δρόμο, άκουσε το θόρυβο του όχλου και ρωτούσε να μάθει τι συνέβαινε. Του απήντησαν πως περνούσε ο Ιησούς ο Ναζωραίος «ἀπήγγειλαν δὲ αὐτῷ ὅτι Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος παρέρχεται»[2]. Χάρηκε πολύ ο τυφλός μόλις άκουσε ότι περνούσε ο Ιησούς. Ο λόγος ήταν διότι άκουσε για τα θαύματα που επιτελούσε ο Διδάσκαλος. Αναγνώρισε ότι Αυτός είναι η σωτηρία του, το θεώρησε ως την μοναδική ευκαρία να γίνει το θαύμα και σε αυτόν, που ταλαιπωρείτο για αρκετό χρονικό διάστημα με την απώλεια της οράσεώς του. Είχε ανάγκη θεραπείας. Προσπαθούσε να πλησιάσει τον Κύριο φωνάζοντας «Υἱὲ Δαυΐδ, ἑλέησον με». Ο Κύριος τον ρώτησε για ποιο λόγο φώναζε, τί ζητούσε από Αυτόν που πτώχευσε για σένα την εσχάτη πτωχεία, μας αναφέρει ο Γερμανός Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως[3]. Ο τυφλός επέμενε παρακαλώντας Τον «θέλω ἵνα ἀναβλέψω». Και αμέσως ανέβλεψε. Ο Κύριος του τόνισε ότι η πίστη που είχε τον έσωσε. Με την πίστη του, έγινε συνεργός του θαυμαστού αυτού κατορθώματος.

Μετά το θαύμα, την ευεργεσία, ο τυφλός συμπορεύθηκε με τον Ιησού και τον ακολούθησε δοξάζοντάς Τον ως Θεόν του παντός. Έγινε αιτία και αφορμή, ο τυφλός, να δοξάζουν και να υμνούν με δοξολογίες τον Υιό του Θεού οι άνθρωποι. Ευγνώμων, λοιπόν, ο τυφλός προς το πρόσωπό του Ιησού, λαμβάνοντας την χάρη και την ίαση δεν έτρεξε να φύγει, όπως οι πλείστοι των ανθρώπων μετά τις ευεργεσίες, φερόμενοι με αγνωμοσύνη προς τους ευεργέτες των, αλλά παρέμεινε

και Τον ακολούθησε.

Η προσευχή του τυφλού είχε το στοιχείο της πίστεως, της ελπίδος και της εμπιστοσύνης στο πρόσωπο του Χριστού. Απελπισμένος από τους ανθρώπους του κόσμου τούτου, δεν ήλπιζε ούτε και περίμενε πως μπορούσε κάποιος άλλος να τον θεραπεύσει, παρά μόνο ο Ιησούς Χριστός. Ο Επίσκοπος Σουρόζ Αντώνιος, αναφέρει ότι η απελπισία του αυτή ήταν η πηγή από την οποία ανέβλυζε μία πίστη, μία προσευχή γεμάτη από τέτοια πεποίθηση και επιμονή. Είχε επιμονή η προσευχή του τυφλού. «Καὶ οἱ προάγοντες ἐπετίμων αὐτῷ ἵνα σιωπήσῃ· αὐτὸς δὲ πολλῶ μᾶλλον ἔκραζεν»[4]. Ο φωτισμός του τυφλού είναι μια απόδειξη, μεταξύ των πολλών άλλων, ότι ο Ιησούς Χριστός είναι Θεός αληθινός.

Ο Κύριος μας διδάσκει ότι εκείνο που έσωσε τον τυφλό ήταν η πίστις του. Αυτή τον έκανε καλά και στην ψυχή και στο σώμα. Η πίστη του στον Εσταυρωμένο Χριστό έκανε το θαύμα. Χωρίς αυτή, θα ήταν αδύνατο να γίνει το οποιοδήποτε θαύμα. Η πίστη του, όμως, τον έκανε να δει το φυσικό φως. Η πίστη είναι η θύρα, η οποία ανοίγει και εισέρχεται ο Θεός στη ζωή του ανθρώπου. Το θαύμα της θεραπείας του, είναι αποτέλεσμα της πίστες του. Για να εκδηλωθεί η ευεργετική ενέργεια του Θεού προς τον πάσχοντα άνθρωπο, ζητείται η πίστις. Η πίστη είναι αλληλένδετη με την αγάπη, η οποία δεν μένει στην επιφάνεια αλλά κινείται σε βάθος που μετουσιώνεται σε πράξη καθημερινής ζωής.

Αγαπητοί αδελφοί, το συμπέρασμα που εξάγεται από το σημερινό Ευαγγέλιο είναι η θερμή και επίμονη προσευχή, η συνεχής παράκληση των διαφόρων μας αιτημάτων για την σωτηρία των ψυχών μας. Ας μιμηθούμε τον τυφλό της σημερινής Ευαγγελικής περικοπής στην πίστη που είχε, στον τρόπο με τον οποίο προσευχόταν για μεγάλο χρονικό διάστημα για την ίαση των οφθαλμών του, και στην ευεργεσία που ανταπέδωσε στο Σωτήρα και Λυτρωτή του Ιησού. Ας μη λησμονούμε να ευχαριστούμε δυναμικά το Θεό για όλα τα πνευματικά και υλικά αγαθά που μας χορηγεί καθημερινώς αφειδώλευτα. Έχουμε χρέος να Τον ευχαριστούμε, όχι μόνο με τα λόγια μας, αλλά κυρίως με τις πράξεις μας, με τη ζωή μας, το ήθος μας. Πραγματικά έχουμε ιδιαίτερη ανάγκη αυτής της πίστης στις ημέρες, όπου δυστυχώς αυξήθηκε η απιστία, η αθεΐα, η αδιαφορία και η σκληροκαρδία των ανθρώπων.

Αμήν.

[1] Η Ιεριχώ ήταν πρωτεύουσα των Χαναναίων, από τις μεγαλύτερες πόλεις των εθνικών. Αυτήν την Ιεριχώ την κατέλαβε κάποτε ο Ιησούς του Ναυή με πολιορκίαν, όταν πολεμούσε κατά των εθνικών. Τώρα όμως ο αληθινός Ιησούς την κατέλαβε προς

θεραπείαν και σωτηρίαν. Ηθέλησε να την απελευθερώση, την αιχμάλωτο και να οικοδομήσει πνευματικώς, αυτήν που παλαιά είχε κατακρημνισθεί, και να ελκύση κοντά του αυτήν που είχε αποξενωθεί.

[2] Λουκά 18,37

[3] Λόγος εις την θεραπείαν του τυφλού της Ιεριχούς, Γερμανού Β. Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, Πατριαρχικόν Ομιλιάριον Β'. σελ. 230. Από το βιβλίο "Πατερικόν Κυριακοδρόμιον", σελίς 431 και εξής.

[4] Λουκά 18,39